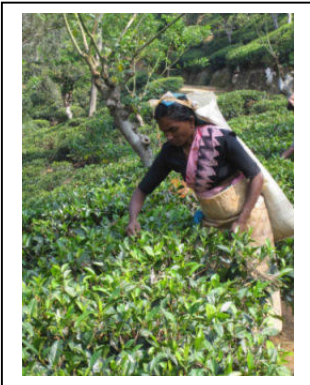

Reisverslag 2005 (Chandrika en Steven)

Op zaterdag 1 oktober, onze achtste dag in Sri Lanka, arriveren we in Nawalapitiya, het geboortedorp van Chandrika. De treinreis vanuit Kandy is prachtig en gezeten in de deuropening van de treinwagon zien we het landschap langzaam aan ons voorbij trekken. We hebben dan al heel wat natuurschoon gezien in Sri Lanka, maar dit overtreft alles. De groene heuvels zijn bedekt met theeplantages en worden doorsneden door rivieren die voor een afwisselend landschap zorgen met watervallen en prachtige vergezichten. Mistflarden geven het geheel een dromerige sfeer waarvan we, na de gezellige drukte van Kandy, geheel tot rust komen.

Eerder bezochten we in Sri Lanka al een school voor dove kinderen en een tehuis voor meisjes met verstandelijke handicaps in Moratuwa, twee kindertehuizen in Kandy en omgeving, het weeshuis voor olifanten in Pinawala en de Tempel van de Tand in Kandy. We reizen met z'n tweeën en we trekken heel wat bekijks, een op het eerste gezicht Sri Lankaanse vrouw met een Nederlandse man; niet echt gebruikelijk en zelfs niet gepast, lijken veel mensen te vinden. De mensen staren ons overal aan maar zijn te verlegen om hun nieuwsgierigheid om te zetten in een vraag.

Nawalapitiya ligt midden tussen de theeplantages, die gedeeltelijk in handen zijn van de staat, maar vaak ook nog in bezit van buitenlandse ondernemingen. De theeplukkers zijn voornamelijk Tamil-vrouwen, die voor een zeer laag inkomen keihard moeten werken. Sri Lanka kent niet of nauwelijks sociale voorzieningen en de mensen zijn ingeval van ziekte of werkloosheid dus op familie en liefdadigheid aangewezen. De theeplukkers worden alleen uitbetaald als er geplukt kan worden en dat is helaas lang niet altijd het geval. De laatste jaren is de situatie enigszins verbeterd en is bijvoorbeeld kinderopvang en scholing beter geregeld.

Het is de tweede keer dat ik in Nawalapitiya terugkom en Steven's eerste keer in Sri Lanka. Van een Sri Lankaanse vriend hoorden we dat het dorp erg is veranderd de laatste jaren. Hem viel vooral op dat de moslimgemeenschap in aantal is gegroeid - of is het zo dat deze mensen nu herkenbaarder zijn doordat zij zich meer en meer traditioneel kleden? Eén van de dingen die bij ons verblijf in Nawalapitiya op het programma staat is

een bezoek aan Chandrasena en zijn familie. Daar staan we dan, midden in de hoofdstraat, moe en hongerig en zonder enig idee welke kant we op moeten want helaas, we hebben we het adres niet bij ons...

De mensen hier in Nawalapitiya blijken nauwelijks Engels te spreken, dus houden we het simpel en vragen we naar de 'church'. En zo komen we in korte tijd in contact met zo'n beetje alle geloofsgemeenschappen die Nawalapitiya, rijk is, op zoek naar 'Srilankids' zoals wij ons doel van deze dag steeds noemen. Even voorbij de Hindu tempel - terwijl aan de overkant van de straat, vanuit de Moskee de oproep voor het gebed klinkt - vinden we de katholieke kerk. Gelukkig is er iemand aanwezig die ons verwijst naar Reverend Joseph, die aan het einde van het dorp woont. Hij ontvangt ons vriendelijk en terwijl zijn vrouw ons thee met koekjes voorzet vertelt hij een en ander over zijn werk, over Nawalapitiya en over Chandrasena, die hij goed blijkt te kennen. Natuurlijk is hij op de hoogte van het trieste overlijden van Darshene, nog geen twee weken daarvoor. Hij wijst ons de weg en een half uurtje later lopen we het erf van de 'Assembly van God' op, gelegen aan de andere kant van het dorp.

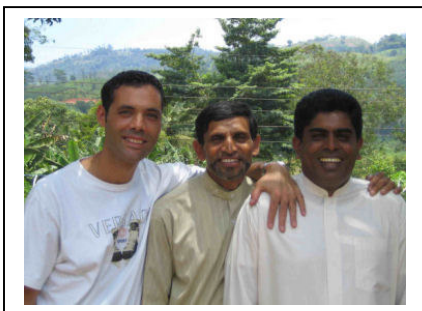
We worden hartelijk ontvangen door Deby, de jongste dochter van Darshene en Chandrasena, die ons vertelt dat de familie 's avonds terugkeert van een bezoek aan Kandy. Zij is speciaal achtergebleven om ons op te wachten; we voelen ons erg welkom en we zijn aangenaam verrast door de fijne ontvangst. We besluiten om 's avonds terug te komen en gaan in de tussentijd even een kijkje nemen bij het tegenoverliggende sportveld waar complete families zich op de zaterdagmiddag vermaken met voetbal, badminton en natuurlijk cricket.

Wanneer we 's avonds weer bij het huis aankomen worden we begroet door Chandrasena, Nanga en Mali. Ondanks hun verdriet worden we zeer hartelijk ontvangen. Chandrasena neemt uitgebreid de tijd voor ons en vertelt ons over de gebeurtenissen van de afgelopen weken en over Darshani; wat zij voor hem betekent en vooral ook over haar enthousiasme en tomeloze inzet. Haar persoonlijkheid en haar gedrevenheid

vormen de basis voor tal van projecten die de afgelopen jaren werden uitgevoerd, voor de allerarmsten in de wijde omtrek. Zij stond centraal in het leven van heel veel kinderen en volwassenen. Zelfs vanaf haar ziekbed was zij de spil en de drijvende kracht in veel van de projecten, zoals het kindertehuis in oprichting.

Uit de woorden van Chandrasena blijkt hoeveel zij voor hem en anderen

betekent, onvervangbaar maar voor altijd in gedachten voortlevend. Hij vertelt ook waar zij haar inspiratie vandaan haalde en over de steun die het geloof hem biedt. Ondank zijn grote verdriet heeft deze man vertrouwen in de toekomst en is hij vastbesloten het werk dat zij samen begonnen voort te zetten, en Darsani's grote droom, het kindertehuis, te realiseren.

We worden uitgenodigd om het avondmaal te gebruiken en wij krijgen heerlijke curry voorgezet. We ontmoeten Demetrio, een sympathieke Italiaanse vrijwilliger die al geruime tijd in Nawalapitiya verblijft. Hij is de laatste weken erg veel met de verbouwing van het kindertehuis bezig geweest; een enorme klus die gelukkig gestaag vordert. Na het avondmaal keren we terug naar onze guesthouse, nadat we beloven om zondagochtend, vóór we verder reizen, afscheid te komen nemen.

De volgende ochtend komen we, bepak met onze rugzakken, terug bij de kerk, waar op dat moment net een dienst gehouden wordt. We worden spontaan uitgenodigd om de gemeente toe te spreken. Dat is even wennen, want geen van ons heeft eerder voor zo'n grote groep mensen gesproken... Chandrika voert het woord en vertelt wie we zijn, dat we uit Delft komen, dat we Peter en Vanessa hebben leren

kennen en hoorden over Srilankids. En dat we dat zo bijzonder vinden, dat in onze woonplaats mensen zich op zo'n mooie manier inzetten voor kinderen in je geboortedorp, in een land duizenden kilometers ver weg. Tot slot spreken we ons diepe respect uit voor Darshani en wat zij samen met Chandrasena tot stand heeft gebracht in de afgelopen jaren. We betuigen steun en medeleven en we wensen de familie en alle vrienden en bekenden veel steun bij het verwerken van dit grote verlies.

Na de dienst hebben we nog veel plezier met het maken van foto's, op het erf naast de kerk. Zij vormen een prachtig aandenken, een blijvende herinnering aan een mooie ervaring die ons nog lang bij zal blijven.

December 2005,
Steven & Chandrika.